

מְשַׁקְפִים מֵאֵת עֲדִינָה חַיִּמִּיס

לְשַׁחֵף, הַחֵבֵר הַכִּי טוֹב שְׁלִי, גִּילוּ בְּעִינַיִים.
הוּא לֹא רֹאה מִסְפִּיק טוֹב, וְלֹכֵן קִנּוּ לוֹ מְשַׁקְפִיִּים עֲגוּלִים.
כַּעֲת הוּא הֵילֵד הַיַּחִיד בְּכִיתָה, שְׁמַרְכִּיב מְשַׁקְפִיִּים.
”יֵשׁ לִי מְשַׁקְפִיִּים בְּאַמְצַע הַפְּנִים!”
”תִּתְחַדֵּשׁ!” אִמַּרְתִּי, אֲבֵל הַבַּחֲנָתִי שֶׁהוּא עֲצוּב,
לֹא מְחַיֵּךְ, חֹשׁ שׁוֹנָה, וְכֹל הַזְמַן הוּא הַשְׁתַּמֵּשׁ בִּידֵיִם
כְּדִי לְהַסְתִּיר אֶת הַמְשַׁקְפִיִּים.
בְּהַפְסָקוֹת הוּא פִּתְאוּם כָּבֵר לֹא שִׁחַק מְחַנְיִים עִם כָּל הַחֲבֵרִים.
וְהוּא דְּוֹקֵא מֵהַשְׁחָקִנִּים הַטּוֹבִים בְּמַחְנִיִּים.
וְהוּא לֹא רֹצֵה לְצַיֵּר בְּשִׁיעוֹר יִצִּירָה, וּבְשִׁיעוֹר סְפוּרֵט הוּא יֹשֵׁב בְּצַד,
וְהוּא לֹא רֹצֵה לְדַבֵּר עִם מִיכָל הַיּוֹעֲצָת.

כַּשֶּׁשְׁאַלְתִּי אוֹתוֹ מֵהַ קֶרֶה, וְלִמָּה הוּא מְדוֹכָדֵךְ, הוּא הֵשִׁיב לִי:
”אֲנִי לֹא עֲצוּב, אֲנִי מְתַעֵב אֶת הַמְשַׁקְפִיִּים שְׁלִי.
כּוֹלָם מִסְתַּכְלִים עָלַי אַחֲרָת, אֲנִי נִרְאֶה לָהֶם שׁוֹנָה.”
וְאֲנִי עֵנִיתִי לוֹ שֶׁהוּא כְּנִרְאָה רֹאה אֶת כּוֹלָם טוֹב יוֹתֵר,
וְלֹכֵן יֵשׁ לוֹ תַּחוּשָׁה מוֹזְרָה.
חִיכִיתִי, וְשִׁאַלְתִּי אוֹתוֹ אִם הוּא רֹצֵה לְשַׁחֵק בְּתוֹפְסָת.
אֲבֵל הַמִּילִים שְׁלִי כְּנִרְאָה לִיבּוֹ אֶת הַכֶּעַס שְׁלוֹ.
”מָה אֶת מְבִינָה בְּתַחוּשׁוֹת?! לָךְ אֵין מְשַׁקְפִיִּים בְּאַמְצַע הַפְּנִים!”
הוּא זַעַק לְעֵבְרִי, רֵץ לְכִיתָה וְטַרַק אֶת הַדְּלֵת בְּחוּזְקָה.

בְּעֶרֶב שִׁאַלְתִּי אֶת אֲבֵא אִם אֲפֹשֵׁר לְקַחַת אֶת הַמְשַׁקְפִיִּים
הַיִּשְׁנִים שְׁלוֹ. בִּיקְשָׁתִי שִׁסִּיר אֶת הַעֲדָשׁוֹת וְיוֹתִיר רַק אֶת הַמְסָגֶרֶת.

בבוקר הגעתי לכיתה כשמסגרת המשקפיים על האף שלי...
שחף חייך חיוך רחב ומיהר להתיישב לידי.
"מה קרה?" הוא שאל.
"עכשיו גם אני שונה," ענית.
הוא הביט בי וצחק: "זה דווקא יפה לך..."
ואני אמרתי: "גם לך."
ראיתי ששחף מרהר. כעבור דקה הוא ביקש
שאסיר את המשקפיים והכריז:
"רק אני מרכיב משקפיים. אני שונה, וזה יפה!"